



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 305/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti RIVERTRANS, s. r. o., Potočná 175, Čataj, IČO 35 920 742, zastúpenej advokátkou JUDr. Zuzanou Reguli, Jašíkova 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 To 98/2018 z 19. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti RIVERTRANS, s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti RIVERTRANS, s. r. o., Potočná 175, Čataj, IČO 35 920 742 (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 98/2018 z 19. marca 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Na zasadnutí pléna ústavného súdu 27. mája 2020 bol schválený Dodatok č. 1 (ďalej len „dodatok“) k Rozvrhu práce ústavného súdu na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 (ďalej len „rozvrh práce“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júna 2020.

V súlade s čl. I bodom 4 dodatku bola uvedená vec, keďže ide o vec pridelenú do 31. mája 2020 sudcovi Mojmirovi Mamojkovi, ktorá nebola k tomuto dňu vybavená odložením podľa § 53 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ani v nej nebolo vydané rozhodnutie, ktorým sa konanie pred ústavným súdom končí, pridelená sudcovi spravodajcovi Ivanovi Fiačanovi, ktorý sa v súlade s čl. I bodom 1 dodatku stal členom tretieho senátu ústavného súdu.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 3 T 31/2014 z 24. apríla 2018 uznal obžalovaného [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obžalovaný“) vinným z prečinu porušovania ochrany vôd a ovzdušia podľa § 304 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol podľa § 304 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody

vo výmere desiatich mesiacov s tým, že mu súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní osemnástich mesiacov. Poškodení, a to Slovenská inšpekcia životného prostredia Bratislava a sťažovateľka, boli s nárokmi na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal obžalovaný odvolanie, na základe ktorého krajský súd napadnutým uznesením z 19. marca 2019 rozsudok okresného súdu z 24. apríla 2018 v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

5. Krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že okresný súd sa dopustil viacerých procesných chýb, navyše vo veci rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a predčasne. Okrem iného okresnému súdu vytkol priznanie postavenia poškodenej sťažovateľke so všetkými z toho vyplývajúcimi procesnými právami v rozpore so zákonom č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), v dôsledku čoho subjekt, ktorému takéto práva neprináležali, teda sťažovateľka, zasahoval svojimi otázkami a návrhmi do dokazovania, čo mohlo nepriaznivo ovplyvniť proces vykonávania dôkazov.

6. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia, sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vyjadruje obavy, že *„právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí, bude z dôvodu viazanosti a nariadenými úkonmi prvostupňovému súdu odňatá sťažovateľovi možnosť uplatňovať si práva poškodeného v rozsahu § 46 Trestného poriadku, t. j. uplatňovať si právo na náhradu škody v adhéznom konaní, a tiež právo uplatňovať si procesné práva poškodeného, ktoré by viedli k objasneniu zodpovednosti obžalovaného za škodu, ktorej náhradu, si sťažovateľ v civilnom konaní uplatňuje, tzn. že mu týmto rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave je (bude) odňaté právo k prístupu k súdu garantované čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohody.“*

7. Podľa slov sťažovateľky „v napadnutom rozhodnutí krajský súd uzavrel, že sťažovateľ na základe hmotného práva nie je poškodeným, ale subjektom, ktorý za škodu zodpovedá a nemôže splňať zákonné kritéria pre priznanie poškodeného. Na druhej strane krajský súd v napadnutom rozhodnutí pripustil právo sťažovateľa uplatniť si náhradu škody na základe ustanovení Zákonníka práce (§ 179 ods. 1, 186 ods. 2).“. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľka konštatuje, že „právnemu názoru odvolacieho súdu, podľa ktorého na jednej strane hmotnoprávny predpis vylučuje právo uplatniť si náhradu škody a na druhej strane pripúšťa zodpovednosť obžalovaného za škodu na základe hmotnoprávneho predpisu, čím Zákonník práce je, chýba vnútorná logika a trpí nezrozumiteľnosťou a protirečivosťou, čo je v rozpore s ústavnou požiadavkou, na také súdne rozhodnutie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. V nadväznosti na právny záver existencie alebo neexistencie práva poškodeného na náhradu škody nejasnosťou trpí aj záver odvolacieho súdu, že sťažovateľ nemôže splňať zákonné kritéria pre priznanie poškodeného podľa § 46 Trestného poriadku.“.

8. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka poukazuje na potrebu rozlišovania medzi majetkovoprávnymi nárokmi štátu, resp. iných právnických osôb a súkromnoprávnymi nárokmi sťažovateľky, ktoré aj podrobnejšie rozoberá, tvrdiac, že krajský súd tak bez vysvetlenia a náležitého objasnenia neurobil.

9. Sťažovateľka si náhradu škody uplatnila v civilnom konaní žalobou vedenou na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8 C 232/2014, o ktorej dosiaľ rozhodnuté nebolo, keďže predmetné konanie bolo uznesením zo 4. septembra 2014 prerušené, a to do právoplatného skončenia uvedenej trestnej veci. So zreteľom na uvedené podľa názoru sťažovateľky nemožno mať pochybnosti o tom, že „v trestnom konaní, v ktorom si poškodený uplatnil právo na náhradu škody je otázka zistenia viny osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie zásadnou otázkou pre rozhodnutie o uplatnenom nároku na náhradu škody. Konaním pred prvostupňovým súdom podľa pokynu Krajského súdu v Bratislave vo vzťahu k sťažovateľovi, dôjde k odopretiu procesných práv sťažovateľa, t. j. práva klásť otázky a podávať návrhy, ktoré by viedli k zisteniu rozhodujúcich skutkových zistení o príčine škody

a kauzálneho nexusu. Sťažovateľ sa týmto spôsobom teda nebude podieľať na zistení príčiny a príčinnej súvislosti na škodu, ktorá má zásadný význam pre uplatnený nárok v civilnom konaní.“

10. Vo svojej sťažnostnej argumentácii sťažovateľka na podporu svojho postavenia poškodenej v predmetnom trestnom konaní zdôrazňuje, že *„prehlásenie splnomocnenca poškodeného na hlavnom pojednávaní, že náhradu škody si neuplatňuje, neznamená, že sťažovateľ by nemal byť pripustený na hlavné pojednávanie, čím by mu nebolo umožnené uplatňovať procesné práva v rozsahu § 46 ods. 1 Trestného poriadku, ale znamená, že náhradu škody by si poškodený neuplatnil podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku (resp. koriguje svoj uplatnený nárok) a súd by sa jeho nárokom nemal zaoberať, avšak ostáva poškodeným v rozsahu ostatných procesných práv“*.

11. V napadnutom uznesení podľa názoru sťažovateľky taktiež absentuje zdôvodnenie posúdenia veci nad rámec v odvolaní vytýkaných chýb, keďže obžalovaný v odvolaní proti rozsudku okresného súdu nenamietol postavenie sťažovateľky v pozícii poškodenej a nevytkol ani nesprávny postup okresného súdu vo vzťahu k jej pripusteniu do konania v postavení poškodenej. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia síce citoval § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ale neuviedol, do akej miery ho aplikoval a aký rozsah prieskumu prvoinštančného konania vykonal.

12. Závery krajského súdu, ktoré sa týkajú *„zodpovednosti za škodu sťažovateľom a existencie hmotnoprávneho nároku na náhradu škody, vo vzťahu k otázke postavenia sťažovateľa ako poškodeného v trestnom konaní a pokynu krajského súdu postupovať podľa § 256 Trestného poriadku vydať uznesenie, ktorým sťažovateľa nemá ako poškodeného na hlavné pojednávanie pripustiť, sú z dôvodu neodstrániteľných vnútorných rozporov nepreskúmateľné a zjavne zasahujú do jeho základného práva na súdnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“*

13. Právnym záverom, ku ktorým dospel krajský súd v napadnutom uznesení, vytyka sťažovateľka aj to, že ju „znova postavili v trestnoprávnom konaní do pozície zodpovedného subjektu za udalosti a za škodu spôsobenú na životnom prostredí, aj keď ju napravit dobrovoľne, v súlade so zákonom a bezodkladne tak, aby nedošlo k závažnejšiemu poškodeniu vôd rieky Dunaj a neohrozilo vodné živočíchy. Jeho zodpovednosť bola v správnom konaní už raz posúdená a sťažovateľ bol za mimoriadne znečistenie vôd vzniknuté pri prevádzke plavidla potrestaný. Uznesenie krajského súdu u sťažovateľa navodilo pocit právnej neistoty a presvedčenia, že sa pravdy a spravodlivosti nemožno dovolať.“. Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľka domáha aj primeraného finančného zadosťučinenia.

14. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa RIVERTRANS, s. r. o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave vedenom sp. zn. 3To/98/2018 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/98/2018 zrušuje a vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. RIVERTRANS, s. r. o. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 346,26 € k rukám právnej zástupkyne sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

15. Sťažovateľka zároveň navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, dôvodiac, že „v prípade pozitívneho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky konanie bude pokračovať na Krajskom súde v Bratislave, kde Krajský súd v Bratislave postavenie poškodeného bude preskúmať v súlade s pozitívnym nálezom ústavného súdu, a teda trestné konanie bude pokračovať

so sťažovateľom v právnom postavení poškodeného. Ak by v tomto konaní Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že vec by vrátil na prejednanie a rozhodnutie pred Okresným súdom Bratislava II, bude potrebné vykonať dokazovanie opätovne za účasti sťažovateľa ako poškodeného. Avšak vzhľadom na závery Krajského súdu v Bratislave postavené na neoprávnenom zásahu do procesu dokazovania sťažovateľom ako poškodeným, ktoré odôvodňovali postup odvolacieho súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku, v prípade pozitívneho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, prichádza do úvahy aj iná možnosť rozhodnutia o odvolaní obžalovaného voči Rozsudku Okresného súdu Bratislava II. V tom prípade vykonanie opakovaných výsluchov svedkov, vykonaných do rozhodnutia súdu o ústavnej sťažnosti, by bola tiež nadbytočná.“

II.

Relevantná právna úprava

16. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

19. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

20. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak

tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Predbežné prorokovanie návrhu

22. Z ústavnej sťažnosti možno vyvodit', že jej podstatou je námietka sťažovateľky, podľa ktorej zrušujúcim napadnutým uznesením došlo, resp. dôjde k zásahu do ňou označených práv, keďže v dôsledku právneho názoru vysloveného krajským súdom v napadnutom zrušujúcom uznesení, ktorým je okresný súd viazaný, jej bude odňatá možnosť uplatňovať si práva poškodenej v rozsahu § 46 Trestného poriadku.

23. Poškodený je v zmysle § 46 ods. 1 Trestného poriadku osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Poškodený má právo v prípadoch ustanovených týmto zákonom sa vyjadriť, či súhlasí s trestným stíhaním, má právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, predkladať dôkazy, nazerať do spisov a preštudovať ich, zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní alebo o dohode o priznaní viny a prijatí trestu, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, má právo záverečnej reči a právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Poškodený má právo sa kedykoľvek v priebehu trestného konania informovať o stave trestného konania. Informáciu poskytne orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorý vo veci koná; na tento účel sa poškodenému poskytnú potrebné kontaktné údaje. Informácia o stave konania sa neposkytne, ak by poskytnutím takej informácie mohol byť zmarený účel trestného konania.

24. Osobitosťou prerokúvanej veci je skutočnosť, že jej predmetom je zrušujúce rozhodnutie, čo znamená, že konanie na všeobecných súdoch ďalej pokračuje. V danom prípade teda ešte nejde o konečné rozhodnutie, ktorého dôsledkom by bolo právoplatné skončenie veci. Sťažovateľka sa usiluje o kasáciu kasácie.

25. Ústavný súd už v minulosti v obdobných veciach odmietol ústavnú sťažnosť proti kasačnému rozhodnutiu súdu, kde vyslovil názor, že je sťažnosť v danej situácii podaná predčasne, keďže v takýchto prípadoch má sťažovateľ možnosť v ďalšom štádiu konania pred všeobecným súdom uplatniť ochranu označených práv aj svoju argumentáciu týkajúcou sa skutkovej a právnej stránky veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 38/2013, I. ÚS 167/2012, I. ÚS 214/2014, III. ÚS 251/2018). Samozrejme, uvedený právny názor neplatí absolútne a ústavný súd už zrušujúce rozhodnutia preskúmaval (pozri II. ÚS 439/2015, II. ÚS 398/08, II. ÚS 152/2016). K tomu je však potrebné uviesť, že k zrušeniu zrušujúceho rozhodnutia dochádza iba v tom prípade, keď dôvody pre tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam, a tak znehodnocujú ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 6/2018).

26. Predmetná vec sťažovateľky, u ktorej by prichádzal do úvahy dôvod kasácie, podľa názoru ústavného súdu takouto nie je.

27. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je konečným rozhodnutím, ale je rozhodnutím, ktorým sa vec vrátila na opätovné prejednanie a rozhodnutie na prvostupňový súd, a teda sťažovateľka bude mať/má možnosť naďalej (a opätovne) uplatniť/hájiť ochranu svojich práv ako poškodeného subjektu na náhradu škody v prebiehajúcom trestnom konaní. Inak povedané, sťažovateľka sa bude môcť dožadovať súdnej ochrany svojich v ústavnej sťažnosti označených práv a v plnom rozsahu uplatniť všetky argumenty, ktorými podporuje svoj návrh.

28. Na základe uvedeného, rešpektujúc princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd môže konať o porušení sťažovateľkiných práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľka nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom, resp. iným štátnym orgánom, prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré jej zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľka môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

29. Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol, keďže na jej prerokovanie nemá právomoc.

30. Nad rámec už uvedeného (v súvislosti s argumentáciou sťažovateľky) ústavný súd ešte poznamenáva, že z právneho poriadku Slovenskej republiky, ako aj z právnych

poriadkov mnohých členských krajín Európskej únie možno vyvodit', že jedným z charakteristických znakov moderného právneho štátu je aj skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovatel'a trestného činu, resp. poškodeného (m. m. I. ÚS 68/2012). Pre účely ochrany individuálnych subjektívnych práv ustanovuje právny poriadok Slovenskej republiky osobitné právne inštitúty „netrestnej povahy“, ktorých uplatnenie má súkromnoprávny charakter a je plne v dispozícii osoby, ktorá tvrdí, že konaním inej osoby došlo k zásahu do konkrétnych subjektívnych práv (m. m. I. ÚS 263/09, II. ÚS 676/2016).

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími v nej uvedenými nárokmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2020

Martin Vernarský
predseda senátu